

Hồi 62

Nhị Thứ Tiến Cung

Tên đệ tử ba túi lấy làm lạ hỏi:

- Các vị vừa đi khỏi, Vi cô nương đã theo ra ngay, chẳng lẽ lại không gặp nhau.

Hoa Vân Biểu thất kinh, vội quay sang Bách Bộ Thần Quyền nói:

- Có thể Vi cô nương không biết sống chết xông bừa vào Ma cung, thỉnh Thân đại ca truyền lệnh cho Cái Bang đệ tử hỏa tốc phái người lưu ý khắp thành nội thành ngoại, còn tại hạ sẽ đi Bắc Mang sơn tra xét xem sao.

Bách Bộ Thần Quyền vọt hỏi:

- Lão đệ đi một mình ư?

- Đúng thế, giết chết bọn Kim kiếm, Ngọc kiếm có khó khăn gì đâu?

Hoa Vân Biểu nghĩ tới Ái Linh là một thiếu nữ, mới thoát ly Ma cung không lâu, một khi bọn chúng bắt lại, hậu quả thực không thể tưởng tượng được. Chàng không còn thì giờ giải thích, vội phất tay ra hiệu sẽ tái kiến rồi vượt song cửa đi luôn.

Hoa Vân Biểu ra tới ngoài thành, hít một luồng gió mát vào lồng ngực, đầu óc đã tỉnh táo hẳn. Cảm thấy tuy Ái Linh luôn gặp tai nạn, tất nàng phải biết đơn thân mạo hiểm chẳng khác gì đem mình vào chỗ chết, nay nàng đã dám xông pha vào Ma cung, tất phải có một ý định gì.

Vi Ái Linh tuy tiếng là tam công chúa của Huyết Kiếm Ma Đế, nhưng võ nghệ không lấy gì làm cao cường, nếu gặp một hai tên Thiết kiếm họa may có thể đánh ngã được, còn như gặp bọn Kim kiếm hoặc Ngọc kiếm, nàng sẽ không tránh được thảm họa. Minh đã nhận lời với Thập bát phân cung nương nương trước khi chết sẽ trông nom nàng, bất luận thế nào mình cũng phải thực hiện đúng lời hứa bảo đảm sự an toàn cho Ái Linh.

Ngay lúc nàng đòi dẫn đường tới Ma cung không được chàng chấp thuận, Ái Linh đã có vẻ không phục, xem như vậy ắt nàng phải lần tới Ma cung.

Ước đoán này của chàng nếu không sai, thì lúc Bách Bộ Thần Quyền gây náo loạn ở trước cửa Ma cung, thế nào nàng cũng thừa cơ xâm nhập hậu cung.

Nghĩ tới đó, Hoa Vân Biểu cực kỳ sốt ruột, tuy trời đã sáng tỏ, mà chàng vẫn thi triển khinh công tuyệt đỉnh băng mình đi như bay biển.

Không lâu sau, khu rừng phong trong dãy núi đã ẩn hiện trước mặt.

Chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía sau rừng khói xanh tỏa mù mịt, có đếm mười mấy đám như vậy, gần những cột khói bóng người lơ nhõ, chàng nghĩ bụng:

“Ừa, thế sao trên cổ lãng Ma cung lại lăm đám khói xanh đến như thế, và bọn người vây chung quanh đó để làm chi?”

Trong lòng tuy Hoa Vân Biểu vẫn rất lấy làm lạ, nhưng chân vẫn không ngừng, tiếp tục giữ nguyên tốc độ, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới ven rừng phong, bỗng thấy trong rừng có ánh sáng tia lập lòe.

Sự ngẫu nhiên phát hiện thấy, khiến chàng lập tức đề cao cảnh giác.

Vì chỉ vượt khu rừng phong này, là sẽ đến phạm vi ở dưới cổ lãng của Huyết Kiếm Ma Cung.

Trên cổ lãng có một đám đông nhân mã canh giữ, mà tại sao lại không thấy một bóng người nào lai vãng đảm nhiệm tuần phòng?

Nhưng khu rừng phong này rất rộng rãi, nếu phải đi vòng qua để tiến vào vùng cấm địa, không những tỏ ra là mình hèn kém, mà còn phải tốn rất nhiều thời gian oan uổng, giữa lúc chàng không rõ Ái Linh đã gặp sự nguy hiểm nào chưa, tất phải làm sao tiến nhanh bước nào hay bước ấy. Vì vậy, Hoa Vân Biểu không do dự lập tức phóng luôn vào trong khu rừng.

Lúc xâm nhập khu rừng phong, Hoa Vân Biểu sợ bị đối phương tập kích bất ngờ, chàng nắm chặt cán kiếm cẩn thận giới bị.

Ngờ đâu, khi xuyên qua được khu rừng, thấy bốn bề vẫn vắng lặng như tờ, không chút động tĩnh.

Bấy giờ, chàng mới nhìn rõ những luồng khói xanh đó là từ dưới đất bốc lên, bọn người vây chung quanh đều là các cấp trong Ma cung.

Bọn chúng tên nào tên nấy tay cầm binh khí tuốt trần như đợi chờ đại địch giá lâm, mỗi làn khói xanh đó đều ở những lỗ thông hơi tỏa lên, có lẽ lúc này Ma cung đang chìm đắm trong khói lửa mù mịt.

Chàng nhớ ban nãy mình chỉ đá nửa chảo dầu, rồi châm lửa đốt, nhưng nửa thùng dầu ấy làm sao có thể cháy được đến bây giờ mà chưa tắt.

Căn cứ điều trên, chàng có thể đoán biết nhất định lại có người định xâm nhập Ma cung tiếp tục gây rối.

Chàng nghĩ bụng:

“Đúng rồi, người gây náo loạn nhất định là Vi Ái Linh đã ngấm ngấm thừa lúc lộn xộn trà trộn vào”.

Sở dĩ chàng đoán như trên, là vì chỉ có Ái Linh mới biết rõ mọi đường đi nước bước của Ma cung, biết nơi đâu có thể phóng hỏa thành công.

Xem tình hình khẩn trương của bọn chiến sĩ Ma cung, thì dường như Ái Linh chưa bị lọt vào tay kẻ địch.

Hoa Vân Biểu yên tâm phần nào, không chút do dự xông ra khỏi khu rừng phong. Liên lúc ấy trong rừng bỗng có tiếng quát lớn, gió lộng xào xạc mấy bóng màu tía xông ra khỏi rừng.

Trong rừng phong có kẻ địch ẩn thân, điều này vốn nằm trong sự dự liệu của Hoa Vân Biểu.

Khi chàng quay đầu lại nhìn, thấy bốn tên áo tía bịt mặt nọ sắp thành hàng ngang đứng chặn ở giữa rừng, chàng liền võ nhẽ, nguyên kẻ địch có ý để mình xuyên qua khỏi rừng, rồi mới vẩy bọc bốn mặt giáp công.

Nhìn cổ áo đối phương phán đoán, bốn nhân vật áo tía này đều là các hộp pháp đệ nhất cấp của bọn Ma đồ. Người nào tài ba cũng đều vượt cả Lệnh chủ của hai cấp Kim, Ngọc kiếm, tự nhiên bản lãnh vượt bọn kiếm sĩ gấp bội.

Hoa Vân Biểu hơi thất kinh thầ, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Người đi đường của người, quý có lối của quý, hiện tại trời đã sáng tỏ nếu quý vị không mau trở về mộ thì e không còn kịp nữa.

Hai người bịt mặt áo tía bên tả đạo tiến lên một bước đồng thanh quát bảo:

- Gian đồ, trước hết hãy báo danh, để bốn tọa cho xuống châu diêm vương một cách nhanh chóng.

- Không sai, có lẽ các hạ là quý, mới định tới đây đưa đường dẫn lối như vậy.

Hoa Vân Biểu biết rõ các hộ pháp Ma cung tài nghệ cao cường, vì vậy chàng vừa dứt lời, lập tức tung mình tới, kiểm theo người tấn công luôn vào giữa ngực gã bịt mặt áo tía.

Chàng định bụng trước hết đánh bại bốn tên hộ pháp áo tía, giây lát nữa bọn Kim kiểm võ sĩ, Ngọc kiểm võ sĩ có kéo tới cũng dễ dàng đối phó.

Bởi thế chiêu thức ấy của chàng nhanh như thiểm điện, kiểm thế vừa động, kiểm quang đã tới trước mặt đối phương.

Nhưng gã hộ pháp áo tía bịt mặt bỗng quát lớn một tiếng, nhún chân nhảy tà tà sang một ngọn cây, nhanh nhẹn tránh thoát đường kiểm thần tốc ấy.

Liền lúc đó, ba thanh trường kiếm của ba tên hộ pháp còn lại từ các phương vị khác nhau tấn công tới.

Đồng thời, tên hộ pháp đang lơ lửng trên ngọn cây đã hạ chân xuống bên dưới như đại bàng vỗ cánh, hai tay vũ động song chưởng như bão táp, từ trên không phủ chụp xuống... thì ra tên hộ pháp này không sử dụng kiếm.

Ba thanh trường kiếm tấn công bên dưới, mỗi tên sử dụng một loại kiếm pháp, do đó thế thức bất đồng, nhưng đều lợi hại không thể tưởng tượng được, chỉ nghe thấy tiếng kiếm phong vù vù, ba thanh trường kiếm đã đồng thời điểm tới.

Hoa Vân Biểu giật mình sững sốt, tả chưởng phong bễ phía trên, hữu kiếm lập tức sử dụng chiêu Long Du Tú Hải nhằm ngang hông đối phương phạt ra.

Đây chính là chiêu đầu trong Chấn Thiên tam thức của Du Long kiếm pháp, dưới sự phối hợp tuyệt diệu của thân pháp thì triển ra, so sánh với đời thứ ba của Hoa gia... Minh chủ đời thứ sáu Hoa Gia Câu tinh tuyệt không kém.

"Cảng, cảng, cảng!"

Ba tiếng vang đình tai nhức óc nổi lên, đom đóm lửa bắn ra tung tóe.

Tên kiếm thủ áo tía đứng bên tả trường kiếm bị đánh bật ra phía xa hai thước, lão đảo lui về phía sau.

Hai tên còn lại bị kiếm phong của Hoa Vân Biểu quét trúng thân kiếm, tên nào tên nấy cảm thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ tuyệt luân chấn động cổ tay, chúng đồng thanh thất kinh la lớn, rồi vội nhảy dạt sang bên.

Hoa Vân Biểu chỉ sử dụng một chiêu đánh bật được ba tên cường địch, hơi ngừng kiểm thế, lập tức tung mình nhảy lên.

Tuy chàng chưa luyện tới mức dùng kiếm khí có thể đả thương người, nhưng Truy Phong thân pháp nhanh nhẹn cùng cực, người theo kiếm, sử dụng chiêu Thiên Kiều Cứu Thiên, như một đám mây bạc bắn thẳng lên phía trên.

Tên bịt mặt áo tía từ trên không lao xuống tập kích, vừa tới lưng chừng thì gặp ngay chiêu Thiên Kiều Cứu Thiên của Hoa Vân Biểu quét ra.

Chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, thân hình to lớn của gã trong chớp mắt bị xẻ ra làm sáu mảnh.

Một màn mưa máu từ trên không vung vãi tung tóe xuống bên dưới.

Hoa Vân Biểu đã sớm phá chuồng kinh hãi ngược lại nên không bị máu tươi văng trúng, chàng lập tức tiến lên một bước, kiếm thế uốn éo như giao long, khiến ba tên còn lại ngẩn người ra nhìn làn kiếm quang vẫn vũ quét ra xa, Hoa Vân Biểu đã cười nhạt nói:

- Bỏ tay đầu hàng ngay.

Ba tên kiếm thủ áo tía đồng thanh hô lớn, ba thanh kiếm kết tụ thành một màn kiếm quang chẳng khác gì trái cầu bạc, dưới ánh dương quang, kiếm thế chói lọi lóa mắt.

Hoa Vân Biểu hừ nhạt nói:

- Thất Tuyệt kiếm, Du Long kiếm sử dụng khá lắm, nhưng còn bạn kia biểu diễn kiếm pháp gì thế?

Chàng đã nhận ra ba tên kiếm thủ đã giở hết sức bình sinh ra đấu thí mạng, một tên trong bọn kiếm pháp rất hiếm học kỳ quái, vượt hẳn hai tên sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp với Du Long kiếm pháp, đồng thời chàng cũng chưa hề thấy loại kiếm pháp ấy lần nào.

Lúc Phong Trần lão nhân chỉ điểm cho chàng võ học của mọi tôn phái, Hoa Vân Biểu chưa hề thấy ông ta biểu diễn loại kiếm pháp quái dị này, vì vậy trong nhất thời chàng thắc mắc khôn tả.

Gã áo tía sử dụng kiếm pháp quái dị cười hắc hắc nói:

- Tới khi tiểu tử thân phơi mặt đất, bốn tọa sẽ cho biết sau cũng chưa muộn.

Hoa Vân Biểu tuy đã lãnh hội được điểm tinh túy của Du Long kiếm pháp, nhưng tiếc thay hỏa hầu chưa đủ, đối phương liền tay, ba thanh trường kiếm phối hợp thành một trận thế cực kỳ kiên cố, khiến nhất thời chàng không có cách gì áp đảo hầu chiếm lấy thượng phong.

Gã áo tía sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp, thấy tình hình gay cấp, đột nhiên ngừng cố rú lên một tiếng lạnh lạnh.

Tiếng rú của gã chưa dứt, bọn kiếm sĩ áo lam với áo đen thủ giữ gần những ngọn khói xanh lập tức ào ạt kéo tới.

Gã sử dụng kiếm pháp quái dị vội quát bảo:

- Lão Bắc quên rồi hay sao?

Gã áo tía sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp cười đáp:

- Trước hết hãy thu thập tiểu tử đã cũng chưa muộn.

Hoa Vân Biểu biết rõ nếu để bọn võ sĩ tới đông đảo, mình sẽ lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, bất cứ ai cũng khó tránh khỏi thảm bại.

Giữa lúc tình thế cấp bách, chợt nảy sinh diệu kế, chàng lập tức quát lớn:

- Mỗ hãy tạm tha mạng chó của các người!

Dứt lời chàng chuyển mình định quay đầu bỏ đi.

Gã áo tía sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp cười nhạt nói:

- Người không lưu lại tính mệnh còn định bỏ chạy phải không?

Gã chỉ nghĩ tới chặn giữ kẻ địch không ngờ một khi mình truy cản, tất phải bỏ lại hai đồng bọn ở phía sau, còn mình trở nên cô thân mạo hiểm.

Liền lúc gã mới bước lên hai bước, hai tên áo tía còn lại chưa kịp phản ứng, Hoa Vân Biểu đã cười dài quay ngoắt người lại, sử dụng chiêu Trầm lôi ẩn ẩn phối hợp thêm Đơn chưởng Phi hoa, chỉ thấy một vòi máu tươi tóe ra ngoài xa mấy trượng.

Hoa Vân Biểu vừa đắc thế, không hề biến thức lại nhằm gã áo tía sử dụng Du Long kiếm pháp tấn công tiếp.

Gã áo tía nọ thấy đồng bọn đuổi theo kẻ địch vội chuyển mình, không ngờ đồng bọn đã thọ nạn trong nháy mắt, đồng thời trước ngực mình hào quang lấp lánh.

Các Hộ pháp trong ba cung tài nghệ vào hàng đầu quần ma, trong khoảnh khắc ba tên liền tiếp bị giết chết, chỉ còn lại gã sử dụng kiếm pháp quái dị kinh ngạc đứng thộn người ra đứng nhìn, nhưng gã đã lập tức nhún chân định phóng vào trong rừng phong.

Hoa Vân Biểu đã cười nhạt lạnh lùng nói:

- Các hạ còn định bỏ chạy ư?

Ngờ đâu đối phương mới lướt tới ven rừng, bỗng quay người nhảy ngược lại.

Không biết gã áo tía sử dụng quái chiêu gì?

Hoa Vân Biểu thấy đối phương kiếm pháp quý dị, nhưng thấy đối phương đột ngột chuyển người lại chàng chỉ tưởng gã giở thế thức quý quái gì ra, vội dùng chiêu Du Long Tứ Hải phối hợp với Đon chưởng Phi hoa đánh ra.

Nhưng không có gì khác thường, trái lại chưởng kiếm ấy của chàng vừa tấn công thân hình đối phương bị phân làm hai đoạn.

Chẳng lẽ gã lại cố ý đâm đầu vào chỗ chết?

Hoa Vân Biểu tuy giết chết được kẻ địch sau cùng, nhưng chàng không tránh được sự ngạc nhiên.

Liền đó một thanh âm quen thuộc cười nói.

- Giết sướng tay thực, hà hà!

Hoa Vân Biểu chợt tỉnh ngộ buột miệng thốt:

- Kiếm Ôn, thì ra là ngươi.

Kiếm Ôn nguyên là biệt hiệu của Quái khiêu hóa Hồ Tốt Nghĩa sau khi giết ba tên kiếm sĩ tại Trường An tự đặt ra có ý khôi hài, Hoa Vân Biểu nhân đó gọi luôn.

Người nọ cười ha hả đáp:

- Không phải ta thì còn ai nữa...

Bỗng ỵ ngưng tiếng cười vội nói:

- Tên đầu sỏ ma đầu bỏ chạy rồi, chúng ta phải mau đuổi theo ngay!

Hoa Vân Biểu quay người nhìn, quả nhiên thấy một bọn kiếm sĩ Ma cung, bấy giờ chia làm ba đường bỏ chạy tán loạn.

Chàng vội đáp:

- Tiểu tử đuổi theo chúng, mỗ còn phải đi kiếm người.

- Kiếm ai?

Quái khiêu hóa trở mặt hỏi.

Hoa Vân Biểu đáp gọn:

- Vi Ái Linh.

Quái khiêu hóa hồi hả đáp:

- Vậy phải đi ngay. Phen này mỗ phải có tài phi thân của Tôn Ngộ Không mới ổn.

Hoa Vân Biểu hơi sững sốt, đã thấy một bóng mặc kinh trang toàn đen phóng thẳng vào khu rừng nhanh như ánh chớp đuổi theo bọn kiểm sĩ Ma cung đang chạy về hướng tây.

Hoa Vân Biểu ngấm ngấm khen ngợi thầm, nếu không có thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân chẳng khác sự biến hóa Tôn Ngộ Không, ai có thể đồng thời truy cản được một lúc như thế.

Bấy giờ những luồng khói xanh từ dưới đất vẫn tỏa lên không ngừng, nếu Vi Ái Linh quả thực bị vây hãm trong đám khói lửa ấy, chàng sao có thể khoanh tay không cứu giúp?

Nghĩ tới đó Hoa Vân Biểu không chút do dự liền quay mình lao thẳng về phía hậu môn Ma cung.

Lần này tình hình ở nơi đây đối với Hoa Vân Biểu sẽ không còn bỡ ngỡ như lượt trước.

Nhưng chàng vừa qua khỏi cửa động, đã thấy trước mắt khói nồng mù mịt, dù nhãn lực có sắc bén cũng không nhìn được xa hơn trượng.

Trong đám khói nồng thoang thoảng mùi dầu, mùi rượu, mùi than đá xông tới, khiến chàng phải ho lên sặc sụa.

Chàng định bụng có lẽ nửa chảo dầu bị đá ngã bốc hỏa rồi lan đến hầm rượu khiến những mỹ tửu chôn dấu lâu năm bốc hỏa theo. Bằng không chỉ nửa chảo dầu quyết không thể cháy liền trong mấy tiếng đồng hồ, khiến cho bọn kiểm sĩ Ma cung cứu chữa không kịp phải bỏ chạy lên mặt đất.

Dưới những đám khói nồng mù mịt, Hoa Vân Biểu không sao mở mắt ra được, mũi cũng cảm thấy rất khó thở.

Chàng dự liệu có lẽ bọn võ sĩ Ma cung đã đào tẩu hết nên mới không thấy tên nào ra ngăn cản.

Duy hiện tại có một điều khiến chàng lo lắng, là liệu Vi Ái Linh đã rời khỏi nơi khói lửa này chưa.

Vì tránh những luồng khói bay vào mắt chàng liền tra kiếm vào vỏ, dò dẫm tiến về phía trước, đồng thời thỉnh thoảng chàng dùng chân lại, quan sát bên vách thông đạo có tử thi nào chẳng.

Không lâu sau, chàng đã đi tới gian phòng của tên Thiết kiếm phó đội trưởng.

Chàng dùng chân thò đầu nhìn vào, chỉ thấy mấy cột khói cuộn cuộn, ngoài ra không còn một sinh vật nào.

Hoa Vân Biểu lại tiếp tục tiến về phía trước, chàng bỏ qua thạch môn lập tức thấy mùi máu tanh xông vào mũi, nơi đâu cũng cháy thành than, những thi thể co quắp cuộn tròn cực kỳ gọn ghẽ.

Bởi cảnh tượng trước mắt, trong Ma cung đã bị người phóng hỏa lần thứ hai, điều này không còn nghi ngờ gì nữa.

Vì đương thời Hoa Vân Biểu phóng hỏa ở Huyết Kiếm điện, mà từ đây tới Huyết Kiếm điện còn phải trải qua một thông đạo dài, một tòa hoa viên rất rộng một tòa đại sảnh. Tiếp đến mới tới tòa hoa viên hậu cung, rồi đại điện Huyết kiếm.

Một khoảng cách quá xa như thế, tòa Ma cung này lại được thiết lập toàn bằng đá dưới mặt đất nếu không bị một người thứ hai phóng hỏa thì lửa không thể nào lan ra tới bên ngoài, nhưng người phóng hỏa là ai?

Điểm này khó lòng phán đoán. Nhưng chàng nhớ rõ lúc mình mới tiến vào đại sảnh thì bỗng nghe tiếng chuông báo động, căn cứ vào lời nói của Vi Á Linh, một khi có tiếng chuông reo liên hồi, là có người lỡ chạm phải cơ quan.

Như vậy đủ thấy lúc ấy đã có người theo sau chàng xâm nhập Ma cung, mà người ấy chỉ hiểu có ba sắc gạch biến hóa, cho nên mới chạm phải cơ quan báo động.

Vi Á Linh đã từng nói nàng chỉ biết rõ đường đi từ Tây viện đến Huyết Kiếm đại điện, do đó ước đoán người nọ không phải là Vi Á Linh thì còn ai nữa?

Bấy giờ khói lửa tuy nồng, nhưng sát mặt đất mấy tấc vẫn không bị xâm phạm, những ánh lân tinh lập lòe trên vách, vẫn chiếu rõ ba sắc gạch đỏ trắng vàng dưới mặt đất.

Hoa Vân Biểu tiếp tục bò tới đồng thời lớn tiếng kêu gọi tên Vi Á Linh...

Bỗng bên Hoa viên có tiếng người mừng rỡ hỏi:

- Hoa ca ca đó ư, tiểu muội ở đây.

Quả nhiên là giọng nói của Vi Á Linh, không hiểu là nàng vừa trải qua cơn phong ba, bỗng nghe tiếng người quen thuộc kêu gọi, mà thốt ra tiếng gọi "Hoa ca ca" hay là có ý gì khác.

Hoa Vân Biểu tìm kiếm hằng nửa ngày mới thấy tung tích nàng, chàng như bỗng lượm được hạt trân châu quý báu hơn hử thốt:

- Vi tiểu muội!

Nhưng dưới sự mừng rỡ, chàng quên mất cả tránh cơ quan dưới đất, bất giác chống tay lên mặt phiến ngói đỏ.

Ái Linh nghe chàng gọi mình bằng câu tiểu muội, hớn hờ buột miệng nói:

- Tiểu muội bị lửa vây bọc ở chỗ này, đại ca đừng đi lên những phiến ngói đỏ nhé.

Hoa Vân Biểu cũng thấy mình đang chống lên những phiến ngói đỏ, liền ngẫm ngẫm tự trách mình ngốc nghếch, vì những phiến gạch ấy chỉ là cơ quan báo động, hiện tại bọn Ma đồ đã chạy hết khỏi Ma cung, cần gì phải phân biệt gạch đỏ với trắng nữa.

Chàng cảm thấy mình thận trọng bỏ đi hăng nửa ngày, bất giác bật cười nói:

- Ngói màu gì cũng thế thôi, ngu huynh tới tiếp cứu tiểu muội đây.

Trong lúc đối đáp, Hoa Vân Biểu đã bò tới trước căn nhà có tiếng nói của Ái Linh nhưng chàng thấy trên mặt đất dầu động đến hơn nửa tấc, khói lửa bốc cháy ngùn ngụt, thực không cách gì tiến qua được, thất kinh hỏi:

- Tiểu muội có thể ra được không?

Vi Ái Linh cười hỏi lại:

- Bên ngoài còn ai nữa không?

Hoa Vân Biểu thấy trước cảnh khói lửa ngút trời khó lòng thoát hiểm mà Ái Linh còn tươi cười được khiến chàng vui lây, cười đáp:

- Đại ca chỉ tới có một mình, tiểu muội có thể ra được không?

Ái Linh tiếp:

- Nếu có thể thoát ra được, tiểu muội đã sớm bỏ đi rồi, đâu có đợi đến lúc này.

Hoa Vân Biểu lấy làm lạ hỏi:

- Hiện tại tiểu muội vẫn bình an chứ?

Ái Linh mỉm cười đáp:

- Vẫn như thường, nhưng khó là không ra ngoài được thôi.

Hoa Vân Biểu đã nhận ra đôi bên cách nhau khoảng năm sáu trượng, chàng ước đoán mình có thể vượt qua được, vội nói:

- Nếu vậy để đại ca sẽ vào trong ấy ngay để cứu Vi Ái Linh ra khỏi biển lửa.

Khi cả hai thoát ra khỏi vòng lửa, họ qua gian phòng khác, Vi Ái Linh tâm sự:

- Thân từ tấm bé, không biết mặt mẹ là ai, chịu khuất phục ở đệ nhất phân cung, sau biết rõ thân phụ bạo ngược, thân nương thâm tử, thấy những người khác hân hoan trong cảnh đoàn viên, còn mình vẫn cô cút đơn lẻ, nên luôn luôn cảm thấy âu sầu tủi hận.

Hoa Vân Biểu khẽ vuốt tóc nàng, khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Ái Linh khổ cực lắm!

Ái Linh lặng lẽ không đáp, khóe mắt long lanh hai hàng châu lệ.

Hoa Vân Biểu tự nhiên hiểu rõ ý nghĩ của nàng, nhưng một khi càng để tình cảm nảy nở, tương lại gặp Ma đế sao tiện hạ thủ tru diệt? Cho nên lúc bấy giờ chàng chỉ ôm nàng vào lòng, cười nói:

- Hiện Ái Linh đã thành tiểu muội muội của đại ca còn khóc nỗi gì nữa?

Ái Linh thấy chàng vuốt ve thương mến cảm thấy an ủi vô cùng, từ từ mở mắt đáp:

- Đại ca chỉ được cái nói bậy, ai khóc bao giờ đâu!

Hoa Vân Biểu buồn cười thầm, nhưng sợ bị nàng quăn quít liền hỏi sang vấn đề khác:

- Tiểu muội đến đây từ bao giờ thế, làm đại ca nóng lòng sốt ruột chết đi được.

Dường như Ái Linh cảm thấy mình vừa hoàn thành một kiệt tác bất hủ, tinh mang lấp lánh, cười khanh khách đáp:

- Ai bảo đại ca xem thường người ta, đại ca đã tới được tất tiểu muội cũng phải tới được.

Hoa Vân Biểu gượng cười nói:

- Không phải đại ca bảo tiểu muội không tới được, mà đương thời chỉ có lòng dò xét, nên không cần phải có nhiều người, nhất là tiểu muội chỉ e quá nguy hiểm.

Ái Linh vênh mặt hỏi lại:

- Nguy hiểm? Đại ca không biết người ta lo lắng cho mình, vạn nhất xảy ra điều gì đáng tiếc, thử hỏi tiểu muội ăn nói làm sao với Phương thư cùng Ngọc thư?

Hoa Vân Biểu thấy Ái Linh đem Tiểu Ngọc Nữ với Hề Ngọc Hoàn liền tươi cười nói:

- Đại ca thân làm minh chủ, mạo hiểm khó khăn là lẽ thường, vì sao hai nàng lại trách tiểu muội được.

Vi Ái Linh mặt ửng hồng nói:

- Các vị ấy giao trách nhiệm cho tiểu muội, nếu đại ca xảy ra việc gì, chỉ sợ đòi thứ năm của họ Hoa sẽ tổn hại.

Hoa Vân Biểu thất kinh, lặng lẽ không đáp.

Ái Linh hổ thẹn rúc đầu vào ngực chàng, đồng thời nàng cảm thấy vòng tay Hoa Vân Biểu siết chặt thêm.

- o 0 o -

<http://www.nhanmonquan.com>